

vanja, če bo s srcem in razumom pravilno prislusnila utripom duše našega naroda in ostala zvesta Bogu, kralju in svojemu narodu.

Nedavno sem bil v neposredni bližini našega kralja. Velika skrb se mu je zaorala v lica in mu posebrila lase.

Otroci, ljubite svojega kralja, ki je s svojim narodom veliko pretrpel in ki tudi on vas ljubi in vam želi vso srečo, zakaj vi ste tisti, iz katerih mora nastati pod žezlom slavnih Karadžordževićev

res snobodna, velika, zadovoljna in srečna Jugoslavija!

Danilo Grinšek:

Moj oče.

*Moj oče rije pod zemljó,
vsak dan nam koplje kruh,
v obrez mu rije skrb za nas,
od nje gubávo je, suh.*

*Umazane so mu rokè,
podplute od krvi,
a če me boža, me nebo
poljublja, se mi zdi.*

*Vse lice mu je sajasto,
da se oči rosè,
a dasi je črnuhast mož
— mu zlato je srce.*

Tr-an:

Bolečina.

*Tiho, prav tiho raste večer.
Tiho, prav tiho ugaša nemir.*

*Zvezde so zlate
z neba stopile,
v kočè pod goro
se naselile.*

*Tiho, prav tiho sanjajo kočè.
Tiho, prav tiho veter se joče.*

*Zvezde so zlate
zlata natrosile,
kočè pod goro
s srčco pokrile.*

*Tiho, prav tiho se zore bude.
Tiho, prav tiho se zbuja srce.*

*O, kočè so tesne,
kruhka v njih ni;
in oče je daleč —
v jamici spi.*